

V náručí Duchonky a v tieni Topoľčianskeho hradu

Hostiteľom regionálneho zrazu turistov z troch okresov sa 15. až 17. júna 2012 stala obec Prašice. Zároveň starostka Erika Nemešová oficiálne otvorila letnú sezónu na Duchonke, ktorá v 80-tych rokoch dva razy po sebe bola ocenená ako najlepší autokemping v Československu. Na zašlú slávu už síce môžeme len spomínať, ale nám, turistom opäť učaroval dobre známy brezový háj, všade mäkučká tráva na stanovanie, chránené ohniská, potrebné základné služby... Od Prašičanov nás čakali darčeky navyše – pohostenie gulášom, ukážky kynológov i pekné pesničky.

Medzi asi 150 účastníkmi z 10 klubov svietili aj klubové farby KST Kamarát Partizánske a KST Ostrá Veľký Klíž. Túra viedla na Topoľčiansky hrad, ktorý sa vďaka novému majiteľovi mení na nepoznanie - na zaujímavú atrakciu aj pre sviatočných rekreantov. Úkryt pred zničujúcim slnkom sme na obed našli v chladivom tieni hradných múrov v novovybudovanom amfiteátri (na foto). Ešte horúcejšia nedeľa patrila výstupu kamarátov na Panskú Javorinu s novou rozhľadňou a prvým tohtoročným hubárskym úlovkom...

Ala

A ako naozaj bolo?

Horúco a dobre.

Mišku sme autom vyzdvihli o 16.30 pred školou. Vystrájala ju babka plná obáv, či jej vnučka „nezahynie od hladu“, keď nechce mäso jesť... Pár minút som preto strávila presvedčaním pani v mojich rokoch, že vegetariánstvo „nie je hriech“ a na to sa neumiera, že aj moja nevesta a syn sú vegetariáni a syna majú ako valibuka, že Miška sama stanovať nebude, že stanov tam bude veľa, že dáme na ňu pozor... a že Miška bude mať v tomto roku 18, preto by už mohla konečne byť pustená na akcie aj s prenocovaním. Prílišný strach (a akási nedôvera voči nej samej) jej môže iba uškodiť... Cestou na Duchonkou sme si trochu pokecali o Miškiných problémoch doma, o sestre Dáši, ktorej sa nechcelo turistikovať i keď z nej bola dobrá vodníčka.

Keďže Duchonku dôverne poznáme, nerobilo nám absolútne problém nájsť zrazové miesto – skupinu bungalovov, ktoré, ktovie po koľkých rokoch, sa práve dnes začali vetrať, umývať, opravovať, inštalovať nové zrkadlá, umývadlá, záchody, závesy, obliekať ktovie koľko nevetrané paplóny... Kemp patrí obci, ktorá sa stala naším hostiteľom, ale kemp si na dobu neurčitú (na viac rokov) prenajali dvaja mladí chalani a na tento víkend, kedy sa oficiálne otvára letná sezóna, povolali brigádnikov na prebudenie k životu miesto, ktoré kedysi bolo slávne.

Predseda Regionálnej rady KST Petra Dragúňa zo Žochára sme zbadali ako prvého, i jeho ženu Helku. Zvítali sme sa aj s Paľkom Jančekom, predsedom KST Práznovce, Beatkou Minarovičovou, predsedníčkou ATK Jacovce... atď. Ihneď sme si vyhľadali vhodnú chatku so 4 posteľami, ktorá bude na dva dni slúžiť ako naša základňa. Pri chatke sme začali rozkladať stany. Miška nikdy v živote stan ešte nerozkladala. Požičal jej ho ujo a tak jej „chalani“ – Emil a Jožko, ktorí prišli tiež autom, pomáhali. Čakanie na ostatných sme si vyplnili volejbalom. A keďže Paľko Janček ako hlavný kultúrny referent zrazu, začal púšťať cez reprák parádne divočiny. Vyskákala som zo seba všetok pracovný a iný stres v rytme Kabáta a iných hudobných zmesí.

Ako prvý prišiel Palino – autobusom. Takmer po tme došli Mosní, ktorým sme sľúbený veľký klubový stan nerozložili, lebo ho „kompetentní“ nenaložili do auta. Ala s Ďurim, priševším z Blavy neskoro, lebo tvrdol v zápche, ho síce priniesli, ale to si už Mosňatá rozložili svoj trojmiestny a Jarino si ustlal na terase najbližšieho bungalovu. Mali sme tú česť, že sme rozkladali zrazový „piatkový“ oheň, aby si tí najhladnejší mohli opieť večeru. A medzi nimi samozrejme aj Jarko, Katka, Natka a Macka. Okolo ohňa sa nás nakoniec zišla pekná skupinka. Boli to však predovšetkým Žochári, Jacovčania, zopár Bojňancov s predsedníčkou Ankou Mosnou a predsedom Urminiec Petrom Mokošom, ktorí už tvoria nerozlučný partnerský pár. Paľko práznovský vytiahol gitaru a do mikrofónu „sypal“ pesničku jednu za druhou. Bol fakt dobrý. Aj jeho výber a mix sa mi páčil. Naša dvanásť členná skupina z Kamaráta zaľahla pomerne rýchlo, okolo polnoci. Emil, Jožko a Peťo do chatky, ja, Miška a Palino sólo do vlastných stanov, tri baby z Myjavy do jedného a Ala s Ďurin do druhého...

Ráno nás o 6.40 hšokoval budíček – Palino na plné gule pustil reprák. Takže frľaniu niektorých nebolo konca kraja. Úplne pokojne a pohodovo sme sa postupne naraňajkovali a debatovali na témy, ktoré sme nestihli prebrať večer. Pomaly prichádzali jednodňoví zrazoví účastníci, vôbec neprišli Bošanci. Zaprezentovali sme sa do zrazových análov, prevzali účastnícke pohľadnice a obdržali poukážku na zľavu v istej značkovej predajni. Po prvýkrát sa vlastnoručne zapísala aj Katka Mosná, ktorá bude od septembra prváčkou. Pre Mišku to bolo tiež prvý zraz v živote.

Presne o 9. hodine otváral zraz Peťo Dragúň. Neformálne a tak trochu bez slávnostnej atmosféry. Tak sme totiž skonštatovali viacerí, lebo takýto zraz by si zaslúžil trochu viac dôstojnosti. Starostka nás prekvapila – pozvala nás na guláš a na podvečerný program kynológov a súboru. Keď sme vyrážali na túru, trochu vládol chaos, lebo chýbal vodca, napokon sme my a Klížania išli aj bez neho. Ved' cestu sme dobre poznali. Keďžž Katka akosi nestíhala, či skôr nudila sa, vymysleli sme súťaž, kto z nás nazbiera najviac lesných jahôd. Samozrejme, to sme museli predbehnúť tých vpredu, aby nám ich všetky nepojedli. Ako inak – bola som posledná. A Katka stále vpredu. V lese sa ešte šľapalo super, ale keď sme vyšli na lúku, slnko pražilo ako besné. Na Podhradí sa všetci hrnuli do krčmy na „čapáka“, tá však ešte bola zavretá, takže si v tieni popíjali nechladené fľaškové bublinky. Trochu sme žasli na poštovou schránkou umiestnenou na drevenej studni, parádny úžas bol na hradných bralách, kde sme objavili vzácnu ľaliu zlatohlavú.

Hrad nás prekvapil najviac. Po dvoch rokoch, čo sme tu neboli, sa tu urobilo kus roboty. Najviac sme híkali nad novým mostíkom na prvom nádvorí, ktorým sme sa dostali na vnútorné nádvorie s akýmsi amfiteátrom. Veža, žiaľ nebola sprístupnená. Na studených laviciach v tieni sme sa naobedovali a niekto chytil aj „vlka“. Ešte sme si boli pozrieť novučičkú vyhlídkovú vežu, z ktorej výhľad bol z polovice zakrytý hradnými múrmi. V dedine cestou späť sme si ešte všetci dali nanuky neznámej značky, Všetci sme konštatovali, že to je „nič moc“.

Do kempu sme dorazili ako prví. Bolo presne 13.30 h, čas kedy sa mal podávať sľúbený guláš. Čakali sme však naň ešte dve hodiny a tí najhladnejší riešili „predjedlo“ vífonkou. Guláš porciovala samotná starostka. Vďaka. Bol taký detský, takže sme si pochutili všetci. S plnými žalúdkami sa nám už nechcelo športovať, takže sme sa chvíľu len tak povalovali, hrali karty. Vhod padla aj hodinová siesta s pozeraním sa na vycvičených psíkov z kynologického klubu z Prašíc.

Až okolo sedemnástej, keď sa pretiahol tieň aj na pieskovú pláž, sme sa išli zahrať s loptou. Plánované športové hry sa totiž nekonali. Dôvod? Tých bolo viacero, ale nechcem ich rozoberať. Nám z Kamaráta sa chcelo hýbať, niektorí účastníci zrazu zo slušnosti počúvali

Prašičanov, iní ignorovali jedno aj druhé, a bavili sa pred chatkou....

Presne o 19. hodiny som z pláže vybehla od fotiť uväzovanie stuhy na štafetový kolík a odovzdávanie štafety do rúk práznovského starostu, kde bude zraz na budúci rok na ihrisku. Aj všetkým predsedom zúčastnených klubov, vrátane mňa, sa ušiel darček - bulletin o obci, hrnček s erbom a čaj Bora. Štafetový kolík som si od starostu požičala a utekala s ním na pláž, aby sme stihli večerné zlatisté slniečko, ktoré zaplavovalo vodnú hladinu Duchonky. Tak až teraz je to tá pravá duchonková gruppe foto – so zrazovou stuhou a pri vode. Keďže sa stmievalo, rozhodli sme sa ešte raz za svetla prejsť si kemp a celý aréal Duchonky. Cestou sme našli zopár masliakov. Zakotvili sme na druhej strane hrádze, kde hrala skupina piesne od Michala Tučného. Fakt boli dobrí. Aj sme si zaspievali. A tu nás našiel po viacerých telefonátoch aj Maťo Vičan, ktorý si sobotu odrábal na vlastnom dome. Keď však začali „sklíčka dotykov“, dopili sme pivo a už celkom za tmy sme krížom prešli k stanovému táboru. Tam už pri krytom ohnisku vládla dobrá nálada najmä Práznovčanov. Akurát sme si aj my sadli k ohňu, keď Paľko Janček opäť vzal do rúk gitaru a na naše želanie - „folk a country“- spustil. Opäť bol dobrý. Najväčší hladoši si opekali druhú večeru a takto pospevujúc sme tu vydržali opäť do polnoci. Katka s Natkou išli spať oveľa skôr, Miška sa uložila nie do stanu, ale na terasu. Ku dverám potom pribudol aj Maťo... Nedelňý budiček bolo príjemnejší. Aj preto, že sa nikto neponáhľal. Iba Mosní sa už okolo deviatej s nami lúčili, lebo doma na Myjave chceli stihnúť ešte poobedňajší program na Folklórnych slávnostiach. Do análov, keďže už nepíšme „cancáky“, treba zapísať dva parádne výroky, na ktorých sme sa dobre nasmiali. Macka na chlapca z Jacoviec povedala, že: „To je ten hrdina, čo psovi labku podával...“ a k záchrane nočného motýľa zo sprchy odznelo toto: „Zachránili sme motýľa. Odtrhli sme mu mokré krídla, aby mohol slobodne behať...“

Po Mosných išla domov Ala s Ďurim. Tri autá sme sa vybrali na Kulháň. Odtiaľ sme sa rozhodli zdolať Panskú javorinu. Napriek horúčave. Všetko išlo ako po masle. V lese bolo príjemne. Horšie to bolo na vrcholovej lúke, ale aspoň fúkalo. Chlapci sa tam aj najedli, Miška čosi d'obla tiež, my sme si vzali len sponzorské kavenky a veľa vody... Na špici rozhľadne celkom fajn fúkalo, takže sme sa aj schladili. Miška a Maťo tu boli po prvýkrát, ja s Peťom len v tomto roku druhýkrát. Prvýkrát to bolo presne na Veľkonočný pondelok. Cestou dolu sem sa opäť zastavili pri studničke a potom sme išli vyskúšať naše kĺby po novučičkej protipožiarnej ceste. Asi po 300 metroch si Maťo spomenul, že si zabudol pri studničke okuliare. A to len vďaka tomu, že chcel zaostriť zrak, keď so vykričal, že aha dubák! Kým Maťo vybehol po okuliare, my sme hľadali huby. Po ceste dolu našiel Emil ešte asi 5 dubákov. Nazvali sme to asfaltovou hubačkou. Zaujímavým divadielkom bolo pozorovanie roháča, ktorý krížom cez asfaltku si niesol korisť – sršňa. Do rozpálených áut sme sadali o 17. hodine...

Ala

PS: Získavanie kondície bolí... Miška by vedela o tom rozprávať. Ostatní sa radšej ani nepriznali.